

ORTHODOX ECCLESIASTICAL HYMNOGRAPHY

سرود نویسی کلیسایی ارتدوکس

15.11.2020

ما اغلب بر روی دیوارهای داخل کلیساهای ارتدوکس شمایل نگاری منقوشی را می بینیم که لیتورگی آسمانی فرشتگان را نشان می دهد ، که همچنین شامل عناصر لیتورگی الهی است که ما انسان ها در کلیساهای مقدس خود جشن می گیریم. همانطور که در خطبه قبلی خود صحبت کردیم ، فرشتگان و بشریت در پرستش خداوند آسمان و زمین متحد هستند. همانطور که فرشتگان مقدس به طور بی وقفه خدای سه گانه را در اطراف عرش متعال ستایش می کنند و جلال می بخشند ، ما نیز در برابر عرش خاکی خدا (میز مقدس یا محراب) جمع می شویم. ما دعاهای مقرر را (همراه با استدعاهای خود) ارائه می دهیم ، و هنگام گرامی داشت آیین مقدس عشاء ربانی (همینطور در سایر خدمات مقدس نیز) ، ما در حال خواندن سرودهای شکرگذاری و سرودهای ستایشی به خدای سه گانه هستیم.

این نیز همان کاری است که خداوند در پایان شام آخر و عرفانی که با شاگردان خود داشت انجام داد. همانطور که قدیس متی انجیل نگار می نویسد: "و هنگامی که آنها یک سرود (سرودهای سنتی فصیح) تسبیحی می خواندند ، به سوی کوه زیتون روانه شدند" (متی 26: 30). رسولان این عمل را در گردهم آیی های مقدس که در آن مراسم عشاء مقدس را برگزار می کردند ، ادامه دادند. این سنتی است که در کلیسا جهانی شد. به همین دلیل است که دعاها و مناجات هایی که شامل مراسم لیتورگی الهی است با سرودهایی که عوام می خوانند ، مرتبط هستند. ما نه تنها با انجام این کار، کاری را که فرشتگان انجام می دهند را نشان می دهیم ، بلکه به خود نیز کمک می کنیم تا روح را آرام کنیم ، احساس ندامت کنیم و قلب خود را از نظر روحانی به سوی آسمان بالا ببریم.

پدران مقدس کلیسای ما تاثیر مفیدی را که سروده سرایی های کلیسا در قلب مومنان دارد، تعالی بخشیده اند. بگذارید ما شهادت تنها سه نفر از آنها را به صورت ترجمه ارائه دهیم. قدیس باسیل کبیر می نویسد: "سرود سرایی به روح آرامش می بخشد و تسلط صلح را برقرار می کند ... غم و اندوه را برطرف می سازد و آسایش و شادی را فراهم می کند." طبق گفته قدیس آتاناسیوس کبیر ، "با سرود سرایی، هرگونه هراس، آشفتگی و سختی قلب برطرف می شود و هر زخم ناشی از غم و اندوه

بهبود می یابد. " و سرانجام ، قدیس یوحنا زین دهان اظهار می کند که "با سرود سرایی ، حتی هوا مقدس می شود."

با این حال ، ما باید روشن کنیم که ، همانطور که کائنات های شورایی کلیسا صادر می کند ، سرود سرایی در آنجا برای جلب رضایت شنیدن مومنان ، همانطور که در یک کنسرت است، نمی باشد. همانطور که قدیس یوحنا زین دهان نیز می گوید ، "کلیسا تئاتر نیست تا بتوانیم برای لذت چیزی را بشنویم." همچنین این ویژگی برای سرود خوانان نیست ، تا استعداد های آوازی و موسیقی ایشان را به نمایش بگذارد. هدف از سرود سرایی فقط برانگیختن احساسات نیست ، بلکه رساندن روح به توبه واقعی ، متانت ، توجه و هوشیاری روحانی است. این دعا های ما را بلند می کند و ما را به عشق و سرسپردگی کامل به خدا ترغیب می کند. از طریق سرود ، ما می توانیم قدرشناسی و شکرانه تمجیدی خود را به خدا قویاً ابراز کنیم. در عین حال، تَن موسیقایی کلیسا همچنین کلام خدا را به شیوه ای آهنگین قابل دسترسی تر می کند ، به طوری که مفهوم واضح تر می شود. از این گذشته ، بخش بزرگی از سرودها از عبارات کتاب مقدس (به ویژه مزامین) تشکیل شده است.

به همین دلیل است که کلیسا سرود سرایان را به خواندنی دعوت می کند به گونه ای که جماعت بتوانند کلمات سرودها را درک کنند و در پرستش مشترک شرکت کنند. سرودها همیشه یک دعا هستند و با آهنگ خاص بیان کلمات، ما را لمس می کنند. اگر به کلمات سرودهایی که در طول سال در کلیسایمان می خوانیم توجه کنیم ، متوجه خواهیم شد که آنها شامل کل آموزه های جزمی و اخلاقی کلیسا هستند (و همچنین وقایع اصلی زندگی خداوند ما ، تثوتوکوس، رسولان مقدس و قدیسی است که هر روز از آنها تجلیل می کنیم). این همه روشن می شود وقتی که در نظر بگیریم در زمانهای گذشته ، راهبانی بودند که هرگز در الهیات تحصیل نکرده بودند (بعضی از آنها به سختی خواندن و نوشتن بلد بودند) ، و با این وجود آنها با حضور منظم خود در خدمات مقدس (همراه با تقدس و زهد شخصی خود) توانستند مقدار عالی از دانش الهیاتی را کسب کنند.

از آنجا که ما در مجالس مذهبی خود برای دعا کردن (و نه برای کنسرت) سرود می خوانیم ، کلیسای ارتدوکس از ابزار موسیقی استفاده نکرده است. به عنوان مثال ، با هارمونی (حنجره) ، ما عملکرد فنی خوبی داریم که از آن لذت می بریم ، اما چنان چیزی ما را از قلمرو دعا دور می کند. موسیقی آوازی ارتدوکس در مراسم لیتورگی الهی ، به نوعی ، قدمهای روح ما را در مسیر نیایش هماهنگ می کند تا به والاترین نقطه مراسم (راز عرفانی عشاء ربانی) برسد. به طوری که می توانیم با ایمان و

اشتیاق ، به جام مقدس نزدیک شویم و "در حیات ابدی شریک شویم" (همانطور که در مراسم مقدس هدایای از پیش تقدیس شده به جای سرود کروی آواز می خوانیم).

خواهران و برادران عزیز من ، خواندن سرود در کلیسای ما برای ما یک میراث روحانی ارزشمند است. این ثمره شاعران و سرایندگان بزرگی است که در طول زندگی کلیسا برخاسته اند و میراث هنری بی بدیلی است. به همین دلیل است که تا به امروز زنده مانده ، و برای مومنان، الهام بخش ، تقدیس کننده و حیات بخش است. اما برای اینکه اجازه دهیم کلمات و تعالیم سرودها قلب ما را لمس کند ، تلاش ویژه و توجه بیشتر از جانب هر یک از ما لازم است. چنین تلاشی ارزش دارد ، زیرا منفعت روحانی، ارزشمند است. این مانند کشف یک گنج پنهان است. آمین.

~ متروپولیتن پیسیدیه، اسقف اعظم سوتیریوس